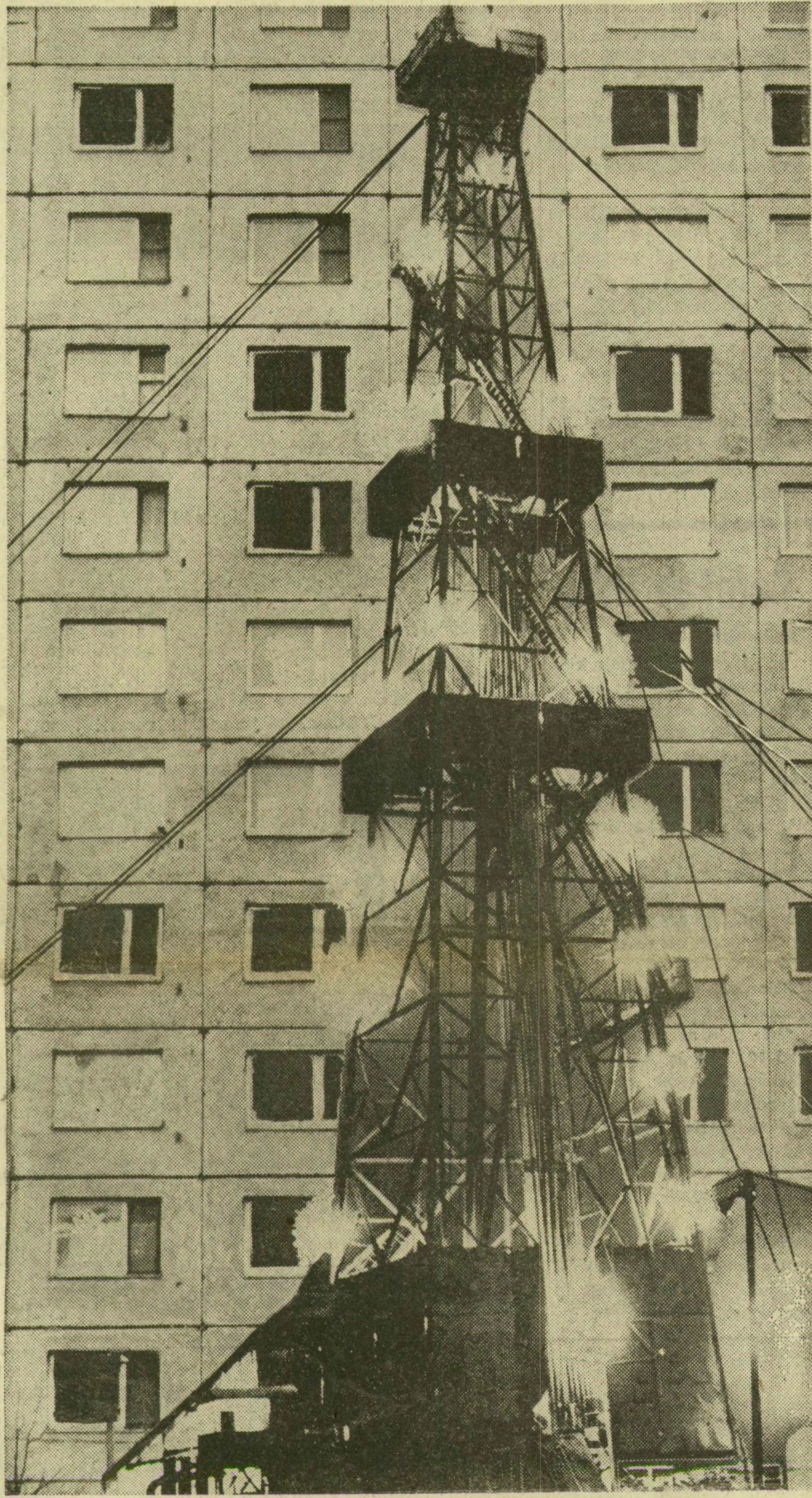

DÉLMAGYARORSZÁG

A MAGYAR SZOCIALISTA MUNKÁSPÁRT LAPJA

Befejezte évi tervét a DÉLÉP

Több mint kétezer lakást adtak át

A Délmagyarországi Építő Vállalat az idén kimagasló eredményeket ért el. A megvalósításának huszonötödik esztendőjét ünneplő építővállalat több „bűvös határ” is átlépett 1974-ben: teljes termelésének értéke meghaladta a másfél milliárd forintot, s szegedi házfárában 2000 lakásnak elegendő panelt gyártott, kétezernél több lakást építettek fel.

A hajdani építőipari közösség 50 munkással kezdte első lépéseit 1949-ben, akkor termelési értékük még 100 millió forintot sem jelentett, lakásokat alig építettek, s gépparkjuk egyenlő volt a „fandlival”. A DÉLÉP ma hazánk egyik legnagyobb építőipari vállalata, modern gépekkel, házfárral és előregyártó üze-

mekkel. A négyezer embernek munkát adó cég az idén érte el azokat a csúcspontokat, amelyet a negyedik ötéves tervidőszak tett lehetővé számukra. Ebben az időszakban épült fel Szegeden a házfár, amely évente 2500 lakásnak megfelelő paneleket és felszereléseket képes előállítani, s korszerű gépekkel, berendezésekkel gyarapodott a szegedi székhelyű vállalat. Kezük munkája nyomán épültek fel környezetünk jelentős beruházásai: a Magyar Tudományos Akadémia Biológiai Kutatóintézete, iskolák, kollégiumok, gyárak, gyermekintézmények, boltok, utak, víztornyok és sok ezer embernek otthont adó lakások.

Az ünnepek előtti napok-

ban adták át Szeged új városnegyedében, a tarjáni körzetben az idei év utolsó két lakóházát, a 801-es és a 802-es jelű épületeket, melyekben 120 lakást találhatnak a boldog tulajdonosok. Ezzel a DÉLÉP túlteljesítette az 1974-es termelési tervét, s az eredetileg elhatározott terveket jócskán tetézte, 2098 darab lakást építettek fel az idén. E szép eredményhez nagyban hozzájárult a kongresszusi munkaverseny, s a siker igazán mindenkit érint, mivel a tervezettnél 169 lakással többet építettek, így is túljutván egy bűvös körön, akadályon a kétezer lakásszámon. Bizunk benne, hogy jövőre még több korszerű otthonnal is gyarapodnak a szegedi városnegyedek.

Béke, biztonság, boldogulás

A karácsonyi asztal, meghitt légkör befelé irányítja az ember tekintetét. Enyhülést keresünk ilyenkor, s a világgal a családi körből kitekintve keresünk a kapcsolatot. De a való világ mégis úgy telepszik mellénk, úgy vesz részt életünkben, mint talán soha azelőtt. Ilyenkor sugározza a tv egyébként is az év egyik leghosszabb műsorát, ilyenkor van legtöbb időnk rádió mellett ülni, vastag újsághöteget átlapozni: ilyenkor beszéljük meg szűkebb körben, ami foglalkoztat bennünket.

Ezen a karácsonyon — mindnyájunk öröme — nem a feszült és mind jobban feszülő nemzetközi helyzetről kapunk hírt — ha maradt is még elég háborús góc. A vészterhes és nyugtalanító fronthírek helyett most inkább a béke irányába végrehajtott „frontátörés”-ről cikkeznek a lapok — ahogyan például a vlagyivosztoiki „csúcs” eredményét néhány nagy amerikai újság is kommentálta. Valóban, a SALT II-nek nevezett megállapodás elvi alapjainak lerakása először kecsegtet azal a reménnyel, hogy fékeződik a fegyverkezési hajszja, és csökkennek a vele kapcsolatos terhek mindenki számára. Berőben tehát a Szovjetunió, a szocialista országok kitartó békepolitikájának eredménye. S van már egy közös szóhasználat is: „visszafordíthatatlanná tenni az enyhülés irányzatát”. Ami mindnyájunk számára legfontosabb: a béke kilátásai tehát jót ígérnek életünkben.

De azért világunk képe távolról sem idillikus. A „harmadik világ” számos országában most csap vissza a hosszú gyarmatosítás következtében lefékeződött fejlődés minden következménye: éhínség, gyötör tízmilliókat, és az elemi létfenntartási eszközökhöz is alig jutnak további százmilliók.

Ha meg a vezető tőkés országok felé figyelünk — a legcsekélyebb káröröm érzése nélkül mondhatjuk: jobban hasonlítanak olykor migránygyötörte emberhez, mint a „bőség társadalmi”-hoz, ahogyan nem kis önelégültséggel nevezték magukat néhány évvel ezelőtt.

Amikor Ford elnököt az egyik amerikai képes magazin szerkesztői az elmúlt hónapban a kilátásokról kérdezték, azt a nem túlzottan lelkesítő prognózist adta: „Ha a kormányzat most megteszi mindazt, amit kell, akkor 1975 második felében fordulhat a kocka. Addigra talán csökkenhet az infláció üteme is. Ha azonban hibásan lépünk — teszi hozzá — 1976-ra potenciálisan rendkívül rossz gazdasági kép alakulhat ki, az infláció legalább olyan magas, ha nem magasabb lesz, mint most, és a gazdasági helyzet még bizonytalanabbá válik.”

Ami ezt a nem túlságosan optimista helyzetmegítélést tovább árnyékolja, arra James Reston, ismert publicista mutat rá: „A munkanélküliség száma az Egyesült Államokban 5,5 millió volt, a munkakereső 6 százaléka... A munkanélküliség a fizikai munkások körében októberben 6,8 százalékról 7,3 százalékra, a négerkörében 9,8 százalékról 10,9 százalékra emelkedett.” Azt talán már részletezni se kell, hogy mik a következmények máris az USA-énál jóval gyengébb európai tőkés országokban, mint Anglia, Franciaország és Olaszország, hiszen a napi hírek bőséges tájékoztatást adnak e lehorgoló statisztikáról.

Igaz, a teljes képhez hozzátartozik, hogy a világot ma, soha addig nem látott arányú munkamegosztás köti össze, s így a szocialista országok nemzetgazdaságainak se közömbösebb a további kihatások. S ha ezzel kapcsolatban nekünk is vannak és lesznek gondjaink, alaphelyzetünk azért merőben különbözik a kapitalizmusétól. Ha nem is vagyunk — és nem lehetünk — sziget a világgazdaság tengerében, a szocialista tervgazdálkodás, a KGST egyesített ereje, szoros együttműködése és kölcsönös segítőkészsége — bárhol is alakuljanak a dolgok — megőrzi tagországainak biztonságát, és továbbra is megteremti a dinamikus előrehaladás feltételeit.

Hazai viszonyaink jól tükrözik ezt a képet. Mindenkinek van munkája, és mindenki tudja: a jövőben is lesz. Valójában annyira távolivá és idegenné vált fogal-

mainktól a folyamat, ami a nyugati országokban nap mint nap lejátszódik; munkások és alkalmazottak tömege veszi el munkáját, annak reménye nélkül, hogy újat kapjon helyette; kis egzisztenciák tömege megy tönkre, és zárnak be boltjaik, műhelyeik, vagy eladják farmjukat. Ilyen lehetőséget latolgatni nálunk elképzelhetetlen, hiszen a szocializmus nyújtotta létfeltételek garantálják a társadalmi biztonságot és a munkát.

Való igaz az is, hogy gazdasági növekedésünk üteme nem produkál látványosan magas számokat. Fejlesztéspolitikánkban az arányos, biztos és a hatékonyság növekedésén alapuló előrehaladásra összpontosítjuk erőnket. Az élet változásai, a minőségi tényezők javulása azonban annál kézzelfoghatóbbak. A gazdasági biztonság fokát mutató statisztikai mérés lehetőségeinek legszélesebb skáláján is azt az eredményt kapjuk, hogy az emberek hosszú távra és bizakodva terveznek. Az idej ház- és lakásépítési előirányzatokat túlteljesítjük. A tartós fogyasztási cikkek vásárlása minden eddiginél nagyobb arányú — kezdve a lakberendezéstől a gépkocsig, vagy háztartási gépesítésig. A fogyasztási struktúra kimutathatóan javult, táplálkozás és ruházatkódás dolgában is. A reáljövödelmek az utóbbi három esztendőben a vártak megfelelően növekedtek, jóllehet, áremelések is voltak.

Igen módszeresen került sor az elmúlt években a társadalmi rétegek helyzetének vizsgálatára is, és több nagy jelentőségű intézkedés született. A munkások, a nők, az ifjúság, a termelészervekezeti tagok, a nyugdíjasok körülményeinek fejlesztése érdekében fontos gazdasági, pénzügyi és jogi döntések születtek. Ezek a statisztikailag kevésbé mérhető dolgok, a társadalom tagjainak közérzete, biztonsága, a személyes boldogulás feltételeinek javulása szempontjából azonban nagyon is fontosak. Mindezekhez járulnak most a további előrehaladásnak azon tényezői, amelyekre az MSZMP Központi Bizottságának irányelvei rámutatnak, s amelyekre alapul szolgálhatnak az MSZMP XI kongresszusának munkájához.

De természetesen a képhez más is tartozik. A világgazdasági feltételek romlása önmagában is azt diktálná, hogy jobb, hatékonyabb és áttekinthetőbb munkával kell, amennyire csak lehetséges, kiegyensúlyozni a hátrányokat és az ebből adódó elkerülhetetlen veszteségeket. Minthogy céljaink nem szorítkozhatnak csupán erre, hanem változatlanul fejlődni és előre haladni akarunk, ez az erőfeszítések növelését követeli. Ha fenn akarjuk tartani a fogyasztás színvonalát — és nem csak fenntartani, hanem egészségesen és arányosan növelni akarjuk —, akkor a termelés oldaláról nézve, többet, olcsóbban és hatékonyabban kell előállítanunk. Azaz mindenkinek tisztában kell lennie, hogy exportpiacaink igényesebbé, és sok esetben nehezebben megtarthatóvá váltak, mint azelőtt. Gazdaságunk pedig — éppen a tőkés inflációs nyomás miatt — a lehető legésszerűbb mértékig takarékoskodni köteles mindennel, amit devizáért kell beszerezni. Ennek elbírálása és okos szelektálása a gazdasági szakemberekre, vezetőkre tartozik. A hozzáállás, a közszellem, a dinamikus gazdasági magatartás, a jogos „fogyasztói szemlélet” kiegészítése a felelős állampolgári szemlélettel és a szocialista „termelői szemlélettel”, viszonyul valamennyiünk leckéje.

Gazdaságunkban — miht tapasztaljuk — megvan a kellő rugalmasság, hogy alkalmazkodjék a kialakult új feltételekhez, társadalmi-életkörülményekben, s magatartásunkban megfogalmazott választ alakjában is. Kemény, dinamikus, realista gazdasági magatartással, szocialista lendülettel kell folytatni munkánkat. Legjobb üzemünk, vállalatunk, amelyek a kongresszus tiszteletére ilyen célok érdekében kezdeményeznek, már sok jó példát mutattak erre. Hiszen a szocialista társadalom lehetőségei, minősége éppen abban rejlik, hogy akarattal, fő erőfő és fő figyelmét a legfontosabb célokra képes összpontosítani.